

Obitelj i posao te mogućnost njihova prožimanja u suvremenom društvu

Proljetni je povjetarac njihao usnule grane stare trešnje, sunce me svojim zrakama mamilo u poslijepodnevnu šetnju, ali morao sam ostati u kući. Sjedio sam u kućnom uredu i pričao u telefon. S druge strane slušalice bio je direktor banke s kojom bi moja tvrtka mogla sklopiti odličan dogovor. Bio sam umoran i neispavan, no, svejedno sam nastavio razgovor pokušavajući se pribitati. Začuo sam tiho kucanje na vratima koja su se odškrinula i ugledao vesele smeđe kovrče. Bila je to Lana, moja trogodišnja kći, koju sam volio više od svega. Stajala je na vratima s loptom u rukama i zvala me da se igram s njom. Poželio sam prekinuti poziv i potrčati s njom, igrati se na livadi prekrivenoj proljetnim cvijećem, opet biti dijete, bez briga i teškoća. Maknuti se od dosadnih poslovnih razgovora, udahnuti miris proljeća, besciljno lutati s osmijehom na licu. Htio sam je podignuti u zrak i zavrtjeti ju, ne razmišljajući o poslu. Prekinuo sam maštati i vratio se natrag u stvarnost. Morao sam završiti posao. Tiho sam joj odgovorio: „Ne mogu sad, Lana“ - i vratio se svojim pregovorima.

Nekoliko godina kasnije, sjećam se, bilo je ljeto, sredina srpnja, sjedio sam u tom istom uredu, za pisačim strojem. Pisao sam ponudu kupcu, čovjeku koji je bio spreman stvarno puno ponuditi za kvalitetu koju nudimo. Na trenutak sam prestao pisati, sklapanjući oči. Tišina, mir. Odnokud je dopirao slatki miris jagoda, dunja i nečeg nepoznatog, ali tako divnog. Taj miris je u meni budio nostalgiju, čežnju za divnim djetinjstvom. Nitko osim mene nije bio u kući, jer su Lana i moja supruga otišle do grada u kupovinu. Pred očima mi je sve titralo od umora, ali sam nastavio pisati. Tišina je bila isprekidana samo zvukovima pisačkog stroja, sve dok nisam čuo ubrzane korake. „Tata, tata, moraš vidjeti kakvu sam haljinu dobila za rođendan!“ – začuo sam Lanin glas. Potpuno sam zaboravio da je Lanin sedmi rođendan bio toga tjedna. S osmijehom na licu, zadihana, ušla je u ured s vrećicom u rukama. „Dođi tata, kupile smo i lijepu lutku!“ – rekla je veselo. „Ne, Lana dušo, ne mogu sad“ rekao sam i vratio se pisanju. Izašla je iz ureda bez riječi i zatvorila vrata.

Deset ljeta je prošlo od toga dana, možda čak i malo više, na mom stolu je bilo nekoliko desetaka pisama. Jesen se već polako provlačila ulicama, u jednom trenutku razigrano, u drugom opet pomalo lijeno, kao da joj se nikamo ne žuri. Sve je bilo toliko šareno, čista suprotnost sivom nebu koje je prijetilo svojim kišnim oblacima. Pokušavao sam čitati dva pisma odjednom, što mi nije polazilo za rukom. Toliko obavijesti, ponuda, upita, računa, rješenja.. Rješenja? Ugledao sam nešto neočekivano. Bijeli papir s pečatom mog direktora. Rješenje, kakvo rješenje? Nisam ništa učinio! Brzo sam čitao, pokušavajući smiriti grč u želucu. „Poštovani, stručni odbor je donio odluku kojom vas promiče u direktora prodaje...“ – pročitavši samo početak te rečenice osmijeh je zatitrao na mom licu. Napokon! Napokon nešto pozitivno, nema veze što su oblaci sivi, dan je predivan! Toliko truda, napokon se isplatilo! Trebam hitno nazvati nekog iz Odbora, ovo je nevjerojatno! Posegnuo sam za telefonom koji je istog trenutka zazvonio. Iznenaden, javio sam se, zvala je Lana. „Tata, možeš li doći po mene? Kiša sve jače pada.“ Pogledao sam van i shvatio da se vrijeme pogoršalo. Htio sam otići po nju, ali bilo je toliko bitnih stvari koje sam trebao obaviti. „Oprosti Lana, ne mogu sad, imam važnog posla. Siguran sam da će se vrijeme smiriti.“ – rekao sam i polako spustio slušalicu.

Sinoć je pao prvi snijeg. Grad je predivan, uspavan, idiličan u snježnoj bjelini, ljudi su sretni, pjevaju i iščekuju Božić. Šetao sam ulicama, bez ikakvog cilja, razgledavajući izloge. Sinula mi je uistinu divna zamisao, ušao sam u jednu trgovinu i nakon nekoliko minuta izašao s dvije vrećice u rukama. U jednoj je bila velika porculanska lutka, a u drugoj bombonijera i boca vina. Sjeo sam u taksi i vozaču rekao adresu koju nisam posjetio godinama. Srce je udaralo sve brže kad se taksi zaustavio pred željeznom ogradom. Stajao sam pred tim vratima, nervozan, čekajući da mi otvori. Na vratima se, nakon nekoliko sekundi, pojavila

predivna mlada žena na čijem licu se nisu vidjele njezine godine iako ih je imala već gotovo trideset. Na rukama je nosila malenu djevojčicu koja se veselo smijala. Imale su jednaku kovrčavu kosu i one predivne zelene oči. „Dobra večer, Lana, sretan ti Božić“ – rekao sam i pružio vrećice. Pogledala me tim svojim divnim očima, u kojima više nije bilo dječje radosti. već nešto čudno, nepoznato. „Tko je to?“ – začulo se pitanje iz kuće, koje je vjerojatno postavio njezin suprug. „Nitko“ – odgovorila je kratko i pogledala me još jednom. Nije pružila ruku da prihvati poklon pa sam ga spustio na stubište.. „Čuj, Lana..“ – započeo sam govor koji sam pripremio u glavi. „ Ne, tata, ne mogu sad“ – rekla je i zatvorila vrata, ostavljajući mene i poklone na hladnoći koja odjednom više nije bila samo oko mene, nego i u meni. Hladnoća i tuga koju do sada nisam osjetio, bar ne u tolikoj mjeri.

Sad sjedim sam, s cigaretom i čašom vina. Božić je, naj sretniji blagdan. Svaki pogled na ulicu povećava težinu tuge koju osjećam. Jutros mi je stigla Lanina poruka u kojoj mi je napisala da ne me ne želi više vidjeti, da sad ima svoju obitelj. Napisala je i kako sam joj uništio djetinjstvo, da se osjećala kao da uopće nema oca. Tada sam shvatio puno stvari. Cijelog života jurio sam za diplomama i priznanjima, trudio se oko svog radnog mjesta, kao da je najbitnija stvar na svijetu. Nisam imao vremena za jedinu bitnu stvar, za svoju obitelj. Supruga me napustila, kći je prestala razgovarati sa mnom, a meni je i dalje bilo svejedno. Nakon svega ostao sam poput šuplje ljuske oraha, bezvrijedan i prazan. Mogao sam imati sve, ali sam odabrao ništa i postao nitko. Prekasno je. Vrijeme me pregazilo.

Lana je sad uistinu sretna. Rodila je još dvoje djece, zaposlila se u jednoj školi kao defektologinja i život joj je uistinu savršen. Njezin suprug i ona sretni su i ponosni na svoju djecu, predivno ih odgajaju. Naučila je na mojim pogreškama, uvijek ima vremena za svoju obitelj, svojoj djeci je pružila sve što je mogla, svu ljubav i pažnju. Ponosan sam na nju, znam da će jednoga dana i ona biti ponosna na sebe. Nadam se da će mi jednom uspjeti oprostiti sve greške, koliko god daleko bio. Jednoga dana će, zasigurno, zastati i okrenuti se iza sebe, nasmiješena i ponosna na svoju djecu za koju je uvijek imala vremena. Možda će se sjetiti mene i shvatiti me, možda nikad neće pomisliti na mene. Što god se dogodilo, uvijek ću je čuvati u svojim mislima i odleđenom srcu. Koliko god dugo bude trebalo, svoje ću misli i sjećanja na nju čuvati poput najdražeg i najvrjednijeg blaga, noseći je u srcu kao jednu od onih davnih, neprežaljenih pogrešaka. Mogli smo imati savršenu sreću, san koji svi sanjaju, obitelj, posao i dom, no postali smo ono čemu se nitko nije nadao – krhotine stakla zarivene duboko u neprolaznu ranu.

Jelena Lučić
Dobna skupina: 3.-4. razred SŠ